

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel, 25.06.1998
KOM(1998) 364 lopull.

98/0206 (COD)

KOMISSION TIEDONANTO
EUROOPAN PARLAMENTILLE JA NEUVOSTOLLE

perintään liittyvän keskinäisen avunannon parantamisstrategiasta,

mukaan lukien

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVIKSI

keskinäisestä avunannosta Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston
rahoitusjärjestelmään kuuluvista toimista aiheutuvien saatavien sekä
maatalousmaksujen ja tullien perinnässä sekä arvonnlisäverosta annetun
neuvoston direktiivin 76/308/ETY muuttamisesta

(komission esittämä)

1. PERINTÄÄN LIITTYVÄÄ KESKINÄISTÄ AVUNANTOA KOSKEVA STRATEGIA

1.1 Taustaa

Suurin osa valtiolle kuuluvista verosaatavista (tai verovelloista) saadaan perittyä heti velallisen suorittaessa maksun oma-aloitteisesti. Jos maksuja ei suoriteta ajoissa, kansalliset veroviranomaiset voivat turvautua useisiin keinoihin saatavien perimiseksi. Viime kädessä verohallitus voi periä saatavat takavarikoimalla ja myymällä velallisen omaisuuden ("pakkoperintä").

Jäsenvaltioiden keskinäistä avunantoa koskevat yhteisön järjestelyt laadittiin alunperin sen vuoksi, että velallinen tai velalliselle kuuluvat perittävät varat sijaitsivat yhä useammin toisen jäsenvaltion lainkäyttöalueella. Yhteisön tason järjestelyjä tarvittiin sen varmistamiseksi, että verovelvolliset eivät onnistuisi välttämään tällä tavoin velvoitteitaan. Järjestelyt koskivat alunperin yhteisölle tilitettäviä varoja eli maatalousmaksuja ja tullimaksuja, mutta myöhemmin niiden soveltamisalaa laajennettiin koskemaan myös arvonlisäveroa ja valmisteveroja lähinnä kansallisen veronkannon varmistamiseksi.

Järjestelyt perustuvat neuvoston direktiiviin 76/308/ETY¹, jota on muutettu kahdesti², ja sen täytäntöönpanosta annettuun komission direktiiviin 77/794/ETY³, jota on myös muutettu kaksi kertaa⁴. Vuonna 1990 tehtiin ehdotus näiden järjestelyjen muuttamiseksi⁵, mutta sitä ei koskaan hyväksytty. Tämä ehdotus on nyt peruutettu ja korvattu tällä ehdotuksella.

1.2 Tavoitteet

Tässä tiedonannossa esitetty strategia ja ehdotukset ovat osa yhteisön strategiaa, jonka tavoitteena on luoda markkinoita vääristämättömät ja yhtenäismarkkinoille soveltuvat verojärjestelmät, sellaisena kuin ne on määritetty komission kertomuksessa verotuksesta Euroopan unionissa⁶.

¹ Neuvoston direktiivi 76/308/ETY, annettu 15 päivänä maaliskuuta 1976, EYVL L 73, 19.3.1976, s. 18.

² Neuvoston direktiivi 79/1071/ETY, annettu 6 päivänä joulukuuta 1979, EYVL L 331, 27.12.1979, s. 10.

Neuvoston direktiivi 92/108/ETY, annettu 14 päivänä joulukuuta 1992, EYVL L 390, 31.12.1992, s. 124.

³ Komission direktiivi 77/794/ETY, annettu 4 päivänä marraskuuta 1977, EYVL L 333, 24.12.1977, s. 11.

⁴ Komission direktiivi 85/479/ETY, annettu 14 päivänä lokakuuta 1985, EYVL L 285, 25.10.1985, s. 65.

Komission direktiivi 86/489/ETY, annettu 24 päivänä syyskuuta 1986, EYVL L 283, 4.10.1986, s. 23.

⁵ KOM (90) 525 lopullinen.

⁶ KOM (96) 546 lopullinen.

Nykyisiä järjestelyjä on uudistettava kahdesta syystä. Ensinnäkin on turvattava kansalliset ja yhteisön taloudelliset edut, joita uhkaavat yhä useammin valtioiden rajat ylittävät petokset. Toiseksi on pidettävä yllä sisämarkkinoiden kilpailukykyä ja (verotukseen liittyvää) tasapuolisuutta.

Lisääntyvän havaintoaineiston perusteella voidaan todeta petoksentekijöiden käyttävän yhä useammin hyväkseen verojärjestelmien heikkouksia ja epäyhtenäisyyksiä, joita esiintyy sekä kansallisten verojärjestelmien että vero- ja tullihallintojen välillä. Sisämarkkinat ovat itsessään lisänneet verovelvollisten ja heidän omaisuutensa liikkuvuutta. Etäkaupan kasvunäkymät aiheuttavat myös verotuksen perinteiselle valvonnalle ja veronkannolle haasteita, jotka liittyvät erityisesti verovelvollisten ja heidän omaisuutensa paikallistamiseen.

Saatavien perintä on olennainen osa petosten ehkäisemistä. Tulleja ja veroja ei kannata ottaa käyttöön ja valvoa ilman tehokasta kanto- ja perintäjärjestelmää. Petoksentekijöitä on vaikea saada vastuuseen teoistaan, jos petoksen kohteena ovat rahamäärät onnistutaan siirtämään kansallisten viranomaisten ulottumattomiin. Tehokkaiden perintäjärjestelyjen puuttuminen edistää näin ollen rajat ylittäviä petoksia.

Näitä ongelmia ei voida ratkaista yksinomaan kansallisilla toimenpiteillä tai edes valtioiden kahdenvälisiin sopimuksiin perustuvalla yhteistyöllä. Nykyisissä keskinäistä avunantoa koskevissa järjestelyissä on liikaa puutteita, jotta niiden avulla voitaisiin poistaa nämä vaikeudet (ks. jäljempänä oleva 2 jakso).

Suurimmat ongelmat liittyvät arvonlisäveroon ja välittömään verotukseen. Keskinäistä avunantoa koskevat järjestelyt ovat ainoa keino periä maksamatta oleva arvonlisävero toisessa jäsenvaltiossa oleskelevalta velalliselta, toisin kuin tullimaksujen ja valmisteverojen yhteydessä, joita varten on yleensä olemassa vakuusjärjestelmä. Järjestelyjen tarve on ollut erityisen suuri sen jälkeen kun arvonlisäveron maksamista lakattiin valvomasta kansallisilla rajoilla. Välitön verotus ei kuulu lainkaan nykyisten järjestelmien soveltamisalaan. Järjestelyjä on laajennettava koskemaan välitöntä verotusta kansallisten taloudellisten etujen suojaamiseksi tulevaisuudessa.

Nykyisten perintäjärjestelmien puutteiden vuoksi myös yhteisölle tilitettävien tullimaksujen ja jäsenvaltioille kuuluvien valmisteverojen periminen vaarantuu. Näiden tulojen perimisen varmistamiseksi on luotu vakuusjärjestelmiä, mutta tästä huolimatta perintäjärjestelyt ovat merkittävä suojakeino erityisesti petostapauksissa. Tämä suojakeino vaarantuu nykyisten järjestelmien tehottomuuden vuoksi.

Tehottomat perintäjärjestelyt vaarantavat myös Euroopan kilpailukyvyn. Komission kertomuksessa yhtenäismarkkinoiden lainsäädännön yksinkertaistamista koskevan SLIM-aloitteen⁷ toisen vaiheen tuloksista ja ensimmäisen vaiheen suositusten täytäntöönpanon seurannasta käsiteltiin arvonlisäverovelvollisten hallinnollisia rasitteita⁸ ja todettiin, että järjestelyjä on parannettava nopeasti. Parannuksen ansiosta

⁷ Lyhenne SLIM on peräisin sanoista "Simplifying Legislation for the Internal Market".

⁸ KOM (97) 618 lopullinen.

voitaisiin uudistaa perusteellisesti muita kuin jäsenvaltion sijoittautuneita verovelvollisia koskevia erittäin raskaita velvoitteita, mukaan lukien erityisesti veroedustajia koskeva vaatimus.

2. NYKYISTEN JÄRJESTELYJEN PUUTTEET

2.1 Komission analyysissä käytetyt lähteet

Komission analyysi nykyisten järjestelyjen puutteista perustuu laajaan jäsenvaltioiden kuulemiseen. Järjestelyistä on keskusteltu välillisen verotuksen alan hallinnollisen yhteistyön pysyvän komitean (SCAC)⁹ viidessä kokouksessa vuosina 1994–1996 sekä vuonna 1996 järjestetyssä perintäkomitean¹⁰ kokouksessa. Komissio toimitti jäsenvaltioille SCAC:n toimintaan liittyen yksityiskohtaisen kyselylomakkeen. Tämän kyselytutkimuksen tuloksista ja komission analyysistä keskusteltiin ja ne hyväksyttiin vuonna 1996 järjestetyssä SCAC:n kokouksessa. Komissio täydensi toimenpiteitä vierailamalla vuonna 1996 kahdeksassa jäsenvaltiossa. Mattheus-Tax -ohjelman yhteydessä järjestettiin vuonna 1996 seminaari, jossa pyrittiin yksilöimään perintää koskevan yhteistyön parannuksia.

2.2 Komission analyysin tulokset

Järjestelyjä ja niiden menestymistä koskevia lukuja on vaikea saada osittain mittaamiseen liittyvien erojen vuoksi. Jäsenvaltiot ovat lähettäneet vuodesta 1993 vuosittain noin 1 000 pyyntöä, joihin liittyvät rahamäärät ovat yhteensä arviolta 50 miljoonaa ecua. Näistä saatavista on onnistuttu perimään keskimäärin 3–5 prosenttia, mikä vastaa luottotappioiden osuutta. Pyyntöjen määrä on kasvanut huomattavasti 1 päivänä tammikuuta 1993 voimaan tulleiden sisämarkkinoiden arvonlisä- ja valmistevero- järjestelmien myötä. Suurin osa pyynnöistä on liittynyt odotetusti arvonlisäveroihin, koska muita keinoja niiden perimiseen ei ole ja koska arvonlisävero on taloudellisesti merkittävä tuloerä.

Jäsenvaltiot ovat ilmoittaneet, että järjestelyt eivät nykyisellään ole hyväksyttäviä, osittain arvonlisäverotulojen suuren merkityksen vuoksi. Kaikkien mielestä järjestelyjä voitaisiin soveltaa nykyistä paljon useampiin saataviin. Tehokkaat järjestelyt ehkäisevät jäsenvaltioiden mielestä olennaisesti petoksia, ja niiden avulla voidaan varmistaa, että lainkuuliaisia ja sääddöksiä rikkovia verovelvollisia verotetaan samalla tavalla. Jäsenvaltiot ovat itse painostaneet komissiota uudistamaan järjestelyjä.

Nykyisten järjestelyjen puutteiden syiden tunnistaminen on vaikeaa järjestelyjen erittäin alhaisen käyttöasteen ja huonon menestyksen vuoksi. On vaikea määrittää mahdolliset menestyksekkäät osa-alueet. SCAC:n hyväksymässä komission analyysissä yksilöidään kuitenkin seuraavat viisi väljää ongelmaluokkaa.

⁹ Neuvoston asetuksen (ETY) N:o 218/92 10 artikla.

¹⁰ Neuvoston direktiivin 76/308/ETY 20 artikla.

2.2.1 Ongelmat, jotka liittyvät velallisten paikallistamiseen yhteisössä

Velallisten tai heidän omaisuutensa paikallistaminen jäsenvaltion sisällä on yksi jäsenvaltioiden suurimmista haasteista, erityisesti jos toimintaan liittyy petos. Velallisten jäljittäminen yhteisössä on osoittautunut vielä vaikeammaksi. Keskinäiseen avunantoon liittyvään pyyntöön perustuva saatavien perintä on jo osoittautunut vaikeaksi.

2.2.2 Kansalliset perintävaltuudet

Järjestelyjen toimivuus riippuu kunkin kansallisen hallintoviranomaisen mahdollisuuksista suorittaa perintä omalla lainkäyttöalueellaan. Järjestelmä ei toimi, jos jäsenvaltio ei pysty panemaan perintäpyyntöä täytäntöön toimivallan puuttumisen vuoksi. Kaikilla jäsenvaltioilla on odotetusti laajat välittömät perintävaltuudet kansallisten tulojen perinnän varmistamiseksi esimerkiksi takavarikoimalla velallisen omaisuutta ja myymällä sitä. Ongelmia ovat kuitenkin aiheuttaneet velallista ja tämän omaisuutta koskevan tiedon saatavuuteen liittyvät erot, maksuvelvoitteiden laajuus, saatavien vanhentumisaika, vaihdettavan tiedon luonteeseen liittyvät rajoitukset ja velkojien oikeus estää saatavien perintä.

2.2.3 Muiden jäsenvaltioiden saatavien käsittely oikeudellisesti eriarvoisella tavalla

Direktiivin 76/308/ETY 6 artiklan 2 kohdan mukaan ”kaikkia perintäpyynnön kohteena olevia saatavia on käsiteltävä viranomaisen, jolle pyyntö osoitetaan, kotipaikka- jäsenvaltion saatavina”. Tämä periaate muodostaa keskinäisen avunannon ytimen. Jäsenvaltiot eivät kuitenkaan sovelleta sitä täysipainoisesti. Tämä johtuu osittain siitä, että tietyissä jäsenvaltioissa muiden jäsenvaltioiden saataville ei myönnetä samaa suosituimmuuskohtelua kuin vastaaville kansallisille saataville. Esimerkkejä tästä suosituimmuuskohtelusta ovat velallisen konkurssissa myönnetty etuoikeudet ja valtion perintämenetelmät, joita yksityiset velkojat eivät voi soveltaa. Jäsenvaltiot eivät käsittele muiden jäsenvaltioiden perintäpyyntöjä yhtä nopeasti kuin kansallisia vaateita, mikä johtuu aikaa vievistä oikeudellisista varmistusmenettelyistä, vaikka edellä mainitun direktiivin 8 artiklan mukaan kaikki saatavaan tai perinnän mahdollistavaan asiakirjaan liittyvät tutkimukset olisi suoritettava avunantoa pyytävän viranomaisen kotipaikkavaltion toimivaltaisessa laitoksessa 12 artiklan mukaisesti.

2.2.4 Hitaat, mutkikkaat ja huonosti tunnetut keskinäistä avunantoa koskevat järjestelyt

Komission kuulemisen yhteydessä havaittiin lukuisten ongelmien perustuvan alaotsikossa mainittuihin näkökohtiin. Järjestelyjä ei tunneta kovin hyvin, niiden mutkikkuus on este niiden soveltamiselle, ja niihin liittyvien velvollisuuksien täyttäminen on vaikeaa. Tehokas keskinäinen avunanto perustuu menettelyihin, joiden soveltaminen ja käyttö on yksinkertaista ja tehokasta.

2.2.5 Muiden jäsenvaltioiden saatavien hallinnollinen ensisijaisuus

Kansallisten ja muista jäsenvaltioista peräisin olevien saatavien perintään varatut resurssit ovat rajalliset. Muiden jäsenvaltioiden saatavien perinnästä aiheutuvat lyhytaikaiset kustannukset (mitattuna hallinnollisina toimenpiteinä) ovat selvästi havaittavissa, mutta järjestelmän pitkän aikavälin edut eivät ole yhtä ilmeisiä. Toiminnan yleisten tulosten ja havaintoaineiston perusteella voidaan todeta, että muiden jäsenvaltioiden saatavien perintää ei nähtävästi pidetä riittävän tärkeänä.

3. PERINTÄJÄRJESTELYJEN TEHOSTAMISSTRATEGIA

Perintää koskeva keskinäinen avunanto on monimutkainen asia, joka vaikuttaa yhteisöön sisämarkkinoiden toiminnan ja omien varojen hallinnoinnin myötä ja myös järjestelyä soveltaviin jäsenvaltioihin ja velallisiin. Tämän vuoksi järjestelyjen toimivuus edellyttää yhtenäistä strategiaa. Strategia koostuu kolmesta keskeisestä osasta:

- perintää koskevaan keskinäiseen avunantoon liittyvän yhteisön nykyisen lainsäädännön eli sekä neuvoston direktiivissä 76/308/ETY määritetyn oikeudellisen kehyksen että komission direktiivin 77/794/ETY mukaisen täytäntöönpanon muuttaminen (ks. 3.1 ja 3.2 kohta)
- arvonlisä- ja valmisteveroa koskevien hallinnollisten toimien tukeminen sisämarkkinoiden välillisen verotuksen järjestelmien toimintaa vahvistavan yhteisön FISCALIS-ohjelman¹¹ yhteydessä (ks. 3.3 kohta)
- yhteisön lainsäädäntö kansallisten perintävaltuuksien lähentämiseksi, jotta voitaisiin ratkaista 2.2.2 kohdassa yksilöidyt ongelmat (ks. 3.4 kohta).

3.1 Neuvoston direktiivin 76/308/ETY muuttaminen

Vuonna 1970 laadittujen keskinäistä avunantoa koskevien järjestelyjen perusperiaatteet ovat edelleen voimassa, minkä vuoksi komissio on päättänyt muuttaa olemassa olevaa direktiiviä. Keskinäinen avunanto perustuu olennaisilta osin vastavuoroisuuteen ja molemminpuoliseen luottamukseen. Perinnän osalta direktiivi perustuu lisäksi siihen, että avunantoa pyytävä valtio vastaa täysimääräisesti saatavan lainvoimaisuudesta. Jäsenvaltio, jolle pyyntö osoitetaan, toimii näin ollen tosiasiaassa avunantoa pyytävän valtion asiamiehenä. Muiden jäsenvaltioiden saatavien ja kansallisten saatavien yhtäläisestä kohtelusta on lisäksi säädetty 6 artiklassa. Ehdotettuja muutoksia on kolmenlaisia:

3.1.1 Direktiivin soveltamisala

Ehdotuksessa muutetaan 2 artiklaa neljällä tavalla. Ensinnäkin tullimaksut määritetään uudestaan ja artiklaan sisällytetään muut perinteiset omat varat (sokerimaksut), jotta voitaisiin ottaa huomioon perinteisten omien varojen käsitteen muuttuminen.

¹¹ Komission ehdotuksen mukaisesti (KOM(97)175).

Toiseksi direktiivin soveltamisalaa laajennetaan koskemaan välittömiä veroja. Tämän ansiosta siitä tulee yhdenmukainen jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten keskinäisestä avusta välittömien verojen alalla annetun neuvoston direktiivin 77/799/ETY kanssa. Tämä on olennaisen tärkeää, jotta voitaisiin vähentää sisämarkkinoiden vääristymistä ja välttää verotulojen menetyksiltä nyt ja tulevaisuudessa. Verovelvollisten ja heidän varojensa liikkuvuus kasvaa sisämarkkinoilla jatkuvasti. Näiden sisämarkkinoiden tarjoamien mahdollisuuksien hyödyntäminen välittömien verojen alalla, siten että tavoitteena on pelkästään veronkierto ja veropetokset, vahingoittaa merkittävästi lainkuuliaisten verovelvollisten ja kansantalouksien kilpailukykyä.

Jäsenvaltioiden välinen yhteistyö näiden verojen perinnässä on tehokkain tapa ehkäistä tällaista välittömiin veroihin liittyvää veronkiertoa. Toinen vaihtoehto eli tiukempi sääntely, joka lisäisi verovelvollisten rasitteita, ei ole houkutteleva eikä tehokas. Ecofin-neuvosto kehotti 1. joulukuuta 1997 yritysverotuksen menettelysäännöistä antamassaan päätöslauselmassa jäsenvaltioita ehkäisemään verojen laiminlyöntiä ja veronkiertoa täysipainoisen keskinäisen yhteistyön avulla.

Kolmanneksi vanhat saatavat jätetään järjestelyjen ulkopuolelle. Saatavien ikä on ratkaisevan tärkeä perintämahdollisuuksien kannalta. Perintämahdollisuudet vähenevät huomattavasti jos saatavat ovat yli vuoden vanhoja. Jättämällä vanhat saatavat järjestelyjen ulkopuolelle voidaan välttää järjestelmän uskottavuuden vaarantavilta toivottomilta vaateilta. Kolme vuotta saatavien erääntymisestä keskinäistä avunantoa koskevan pyynnön päivämäärään on todennäköisesti täysin riittävä aika kaikkien tosiasiallisten perintäkeinojen hyödyntämiseksi, ja samalla se sallii jäsenvaltioille riittävän joustavuuden.

Miltei kaikki jäsenvaltiot ovat vaatineet erityisesti kansallisten sakkojen ja korotettujen maksujen sisällyttämistä järjestelmän soveltamisalaan saatavien erottamattomana osana. Viivästyskorkoja koskevia sääntöjä on muutettava. Nykyisin korot peritään lähinnä yksinkertaisuussyistä sen jäsenvaltion, jolle pyyntö on osoitettu, lainsäädännön mukaisesti. Korkojen määrittämisessä olisi periaatteessa noudatettava avunantoa pyytävän jäsenvaltion, eli saatavien velkojan, lainsäädäntöä. Ehdotuksessa muutetaan menettelyjä käytännöllisellä tavalla.

3.1.2 Direktiivin soveltamisen rajoitukset

Direktiiviä laadittaessa pelättiin liiallisia hallinnollisia rasitteita, ja sen soveltamista rajoitettiin monella tavalla. Nämä huolenaiheet ovat osoittautuneet perusteettomiksi ja myös aiheettomiksi käytännön perintätoimien kannalta. Niistä olisi päästävä eroon.

Avunantoa pyytävien jäsenvaltioiden on käytettävä 7 artiklan 2 kohdan b alakohdan ja 14 artiklan nojalla kaikki kansalliset perintäkeinot ennen perintäpyynnön lähettämistä. Jäsenvaltioilla on käytössään laaja-alaiset ja erittäin tehokkaat (ja mutkikkaat) perintämahdollisuudet. Käytännössä vaatimus kaikkien oikeuskeinojen käytöstä rajoittaisi direktiiviin soveltamisen miltei olemattomiin. Todellisuudessa tätä rajoitusta ei ole noudatettu osittain sen vuoksi, että sitä on mahdotonta valvoa, kuten jäsenvaltiot itse myöntävät. Rajoituksen poistaminen ei johtaisi perintäpyyntöjen tulvaan, koska jäsenvaltiot perisivät edelleen valtaosan kansallisista saatavista omien

järjestelmiensä mukaisesti. Jäsenvaltioiden olisi voitava luottaa siihen, että kukin niistä toteuttaa tarvittavat toimenpiteet kotimaassa ennen turvautumista keskinäiseen avunantoon.

Tiedotusvelvollisuutta tai velvollisuutta toteuttaa perintä rajoitetaan 4 artiklan 3 kohdan b alakohdassa ja 14 artiklan a kohdassa. Teoriassa nämä rajoitukset ovat juridisesti epäselviä. Käytännössä kyseisiin säännöksiin vedotaan harvoin. Kaikki 4 artiklan 3 kohdan b alakohdan soveltamisalaan kuuluvat tilanteet sisältyvät käytännössä 4 artiklan 3 kohdan a alakohtaan. Direktiivin 14 artiklan a kohdan löyhä tulkinta saattaa kuitenkin vaarantaa sisämarkkinoiden yhtenäisyyden.

Järjestelyt voidaan 12 artiklan nojalla keskeyttää, jos saatava kiistetään. Jäsenvaltioilla on kokemuksia siitä, että petoksenteekijät ovat käyttäneet väärin tätä turvatoimenpidettä. Saatavien perusteeton kiistäminen antaa petoksenteekijälle aikaa kätkeä varat. Avunantoa pyytävä jäsenvaltio pystyy parhaiten arvioimaan, onko kyse tällaisesta tilanteesta. Direktiivin 12 artiklaa on ehdotettu muutettavaksi siten, että avunantoa pyytävä viranomais voi vaatia perinnän jatkamista. Jos avunantoa pyytävä viranomais toisaalta arvioi tilanteen väärin ja kiistettyyn saatavaan liittyvä asia päätetään velallisen hyväksi, avunantoa pyytävän viranomaisen on luonnollisesti vastattava taloudellisista seuraamuksista, mukaan lukien kaikki pyynnön saaneen jäsenvaltion tuomioistuinten määräämät korvaukset.

3.1.3 Perinnän mahdollistavan asiakirjan tunnustaminen

Avunantoa pyytävän valtion on toimitettava 7 artiklan mukaan perintäpyynnön liitteenä virallinen tai oikeaksi todistettu jäljennös saatavien perinnän mahdollistavasta asiakirjasta. Direktiivin 8 artiklassa säädetään tämän asiakirjan vahvistamisesta, hyväksymisestä, täydentämisestä ja korvaamisesta tarvittaessa. Tämä säännös on haitannut suuresti järjestelyjen tehokkuutta. Alunperin kunkin jäsenvaltion oli perehdyttävä ainoastaan kahdeksaan tällaiseen asiakirjaan, mutta nykyisin niitä on yli neljätoista¹². Toiminta on tosin vahvistettava tarkoituksenmukaisella tavalla, mutta nykyinen säännös on vaarantanut järjestelmän esteettömän toiminnan.

Tämän ongelman ratkaisemiseksi komissio ehdottaa muutoksia 7 ja 8 artiklaan. Ensinnäkin 8 artiklan osalta ehdotetaan, että jäsenvaltio, jolle pyyntö osoitetaan, tunnustaisi ilman muita toimenpiteitä saatavien perinnän mahdollistavan asiakirjan ja käsitteisi sitä automaattisesti kansallisena asiakirjana. Tällä tavoin 8 artikla olisi yhdenmukainen 6 artiklan 2 kohdan keskeisen periaatteen eli saatavien yhtäläisen kohtelun kanssa. Mahdollisuus vahvistaa, hyväksyä ja korvata kansallinen asiakirja sekä täydentää sitä sen jäsenvaltion voimassa olevan lainsäädännön mukaisesti, jolle pyyntö on osoitettu, on usein johtanut mutkikkaaseen ja pitkään kansalliseen oikeudelliseen menettelyyn 6 artiklan 2 kohdan vastaisesti.

¹² Arvonlisäveroa, tulleja ja valmisteveroja koskevat asiakirjat voivat vaihdella esimerkiksi yhden jäsenvaltion sisällä.

Jotta perintä voitaisiin toteuttaa nopeammin pyynnön vastaanottamisen jälkeen ja jotta samalla voitaisiin luottaa täysin sen lainvoimaisuuteen, komissio ehdottaa 7 artiklan 3 kohdan muuttamista sen varmistamiseksi, että kuhunkin pyyntöön sisältyvät kaikki tarvittavat tiedot, jotta asiakirja olisi täytäntöönpanokelpoinen heti sen vastaanottamisen jälkeen.

3.1.4 Oikeudellisesti tasa-arvoinen kohtelu ja hallinnollinen toiminta

Jos jäsenvaltiot eivät sovelle tasa-arvoisen kohtelun periaatetta johdonmukaisemmin kansallisiin ja muiden jäsenvaltioiden saataviin, perintää koskeva keskinäinen avunanto juuttuu noidankehään, mikä vahingoittaa yhteisön ja jäsenvaltioiden etuja. Koska yleisiä etuja on nykyisin vähän, tulosten ja havaintojen perusteella näyttäisi siltä, että jäsenvaltiot eivät odotetusti pidä muiden jäsenvaltioiden saatavien perimistä ensisijaisen tärkeänä. Tämä on johtanut jatkuvaan vähäisten etujen ja alhaisen panoksen kierteseen, joka on yksi järjestelmän merkittävistä puutteista. Tilannetta voidaan tarkastella myös toisinpäin; paremmat tulokset rohkaisisivat valtioita käyttämään järjestelmää enemmän.

Komissio ehdottaa tämän kierteen katkaisemiseksi kahta ratkaisua. Ensinnäkin 10 artiklassa tarkoitettu eriarvoinen kohtelu on korvattava siten, että artiklassa varmistetaan muiden jäsenvaltioiden ja kansallisten vaatimusten tasa-arvoinen kohtelu.

Toiseksi jäsenvaltioille olisi tarjottava alkukannustin, jotta lyhyen aikavälin kustannukset ja edut saataisiin vastaamaan toisiaan. Jotta jäsenvaltio, jolle pyyntö osoitetaan, saisi korvausta keskinäisestä avunannosta aiheutuneista hallinnollisista toimenpiteistä, avunantoa pyytävän viranomaisen olisi maksettava menestyksekkäästi perityistä saatavista tietty (itse määrittämänsä) prosenttiosuus jäsenvaltiolle, jolle pyyntö on osoitettu.

Tällainen osuus parantaisi järjestelyjä monella tavalla. Jäsenvaltiolla, jolle pyyntö osoitetaan, olisi todisteita kunkin tapauksen ongelmista ja siten tarvittavista ensisijaisista toimista. Se vähentäisi myös vastahakoisuutta sitoutua pitkäksi ajaksi laajoja hallintoresursseja vaativaan perintämenettelyyn. Vielä tärkeämpää on, että sen avulla pystyttäisiin rinnastamaan keskinäisen avunannon lyhyen aikavälin kustannukset lyhyen aikavälin etuihin, joita koituu sille jäsenvaltiolle, jolle pyyntö osoitetaan. Noidankehä pystyttäisiin katkaisemaan ja pitkän aikavälin keskinäiset edut (joita sisältyy jo nykyisiin järjestelyihin) tulisivat ennen pitkää selkeästi esiin. Prosenttuaalista korvausta maksettaisiin siten vain vähän aikaa.

Direktiivin 18 artiklaan ehdotetut muutokset selkeyttävät myös nykyistä tilannetta välittömien perintäkustannusten osalta (esimerkiksi ulosottomiesten palkkiot), jotka peritään nykyisin suoraan velalliselta ja tilitetään sille jäsenvaltiolle, jolle pyyntö on osoitettu. Tässä yhteydessä olisi sovellettava siinä jäsenvaltiossa, jolle pyyntö on osoitettu, vastaaviin saataviin sovellettavaa lainsäädäntöä.

3.1.5 Seuranta

Ehdotuksessa muutetaan 25 artiklaa, jotta voitaisiin parantaa kunkin jäsenvaltion toiminnan avoimuutta direktiivissä säädettyjen velvollisuuksien soveltamisessa ja täyttämässä. Komission saamat tiedot ovat liian hajanaisia ja epäjohdonmukaisia, jotta niiden perusteella voitaisiin tehdä päätelmiä yksittäisistä jäsenvaltioista. Vakaampi perusta näiden tietojen keräämiselle on olennaisen tärkeä järjestelyjen seurannan ja kunkin jäsenvaltion toimenpiteiden valvomisen kannalta.

3.2 Komission direktiivin muuttaminen

77/794/CEE

+

Kun komission ehdotus neuvoston direktiivin 76/308/ETY muuttamisesta on hyväksytty, on muutettava vastaavasti myös täytäntöönpanosta annettua komission direktiiviä 77/794/ETY. Komissio hyväksyy tällaiset muutokset direktiivissä 76/308/ETY tarkoitetun menettelyn mukaisesti perintäkomitean kuulemisen jälkeen. Näitä ehdotuksia voidaan kuitenkin tarkastella tässä vaiheessa yleisesti esittämällä yhtenäinen perintästrategia.

Melko vähäiset muutokset komission direktiiviin jakautuisivat kahteen toisiinsa liittyvään luokkaan. Tiedottamista koskevia artikloja olisi ensinnäkin muutettava siten, että niissä otettaisiin huomioon 3.3.1 jaksossa kuvailtu sähköinen tiedotusjärjestelmä.

Vastausten ja toiminnan määräaikoja olisi lisäksi lyhennettävä huomattavasti. Määräaikojen lyhentäminen ei yksinään ratkaise ongelmia, jos menettelyn viivästymiseen vaikuttaviin syihin ei puututa. Se johtaisi vain useampiin, joskin nopeammin annettuihin, kielteisiin vastauksiin. Lyhyemmät määräajat ovat tarkoituksenmukaisia strategian mukaisten muiden toimenpiteiden yhteydessä, esimerkkinä lähes reaaliaikaisen sähköisen viestinnän käyttö. Alkuperäiset määräajat soveltuivat kahdenkymmenen vuoden takaisiin hallinnollisiin menettelyihin mutta eivät enää nykyisiin käytäntöihin. Nykyiset määräajat eivät myöskään sovellu pitkälle kehitettyihin petoksiin, joiden tekijät pystyvät siirtämään varoja nopeasti yhteisön alueella. Lopuksi määräaikoja olisi muutettava, jotta saataisiin aikaan vuoropuhelua avunantoa pyytävän jäsenvaltion ja sen jäsenvaltion, jolle pyyntö on osoitettu, välillä; tämä vuoropuhelu on yhteistyön olennainen osa, mutta sitä on toistaiseksi ollut aivan liian vähän. Jäsenvaltioiden välistä vuoropuhelua voidaan edistää myös ilmoittamalla ennakolta perintämenettelyn käynnistäneiden ja toiminnasta vastaavien viranomaisten nimet, yhteystiedot ja kielitaito.

3.3 Hallinnollisten toimenpiteiden tukeminen

3.3.1 Viestintäjärjestelmä

Tehokas viestintä on keskeinen osa toimivaa keskinäistä avunantoa. Sähköisellä viestintäjärjestelmällä on merkittäviä etuja. Paperiasiakirjoihin perustuva järjestelmä on ensinnäkin hitaampi, epäluotettavampi ja suojattomampi. Nämä ongelmat haittaavat keskinäisen avunannon hyödyntämistä tarvittaessa. Sähköisen järjestelmän ansiosta asiakirjat voidaan lisäksi kääntää automaattisesti, jos käytössä on vakiomuotoisia ennakolta käännettyjä viestejä.

Vielä tärkeämpää on, että sähköinen järjestelmä tarjoaa myös mahdollisuuden toimittaa perintäpyyntö useille tai kaikille jäsenvaltioille silloin kun ei tiedetä, missä yhteisön jäsenvaltiossa velallinen tai hänen omaisuutensa sijaitsevat. Nykyisten järjestelyjen on todettu haittaavan vuoropuhelua, joka on olennainen osa tehokasta keskinäistä avunantoa. Sähköinen järjestelmä puolestaan edistäisi tällaista vuoropuhelua.

Velallisella on oikeus toiminnan avoimuuteen, ja tämän oikeuden kunnioittaminen edellyttää, että perinnän mahdollistava asiakirja toimitetaan postitse. Kaikkia muita tietoja voidaan vaihtaa asianomaisten viranomaisten välillä sähköisessä muodossa.

Tällaisen järjestelmän kehittäminen olisi yhdistettävä arvonlisä- ja valmisteverojen osalta FISCALIS-ohjelman yhteydessä toteutetun yleisen viestintäjärjestelmän¹³ kehittämiseen. Asianomaisten kansallisten perintäviranomaisten olisi pystyttävä turvautumaan perintäasioissa välittömästi keskinäiseen avunantoon.

3.3.2 Koulutus

Kansalliset viranomaiset eivät tunne järjestelyjä kovinkaan hyvin. Jos järjestelyjen olemassaolosta ylipäänsä tiedetään, huono maine vähentää niiden käyttöä. Kansallisia virkamiehille olisi näin ollen laadittava pysyvä koulutusohjelma, jotta heidät voitaisiin tutustuttaa keskinäistä avunantoa koskeviin menettelyihin. FISCALIS-ohjelmassa suunnitellaan parhaillaan yhteisön koulutusaloitetta tällä alalla¹⁴. Ohjelman yhteydessä suunnitellaan myös perintään liittyvän terminologian kokoamista osana laajempaa välillistä verotusta koskevaa sanastoa.

Tämän aloitteen merkittävä osa-alue on kansallisia menettelyjä koskevan käsikirjan laatiminen, jossa hahmotellaan kunkin jäsenvaltion perintäjärjestelmän keskeiset osat. Viranomaiset eivät tunne muita kansallisia järjestelmiä, ja tämä on lisännyt huomattavasti järjestelyjen tehottomuutta.

3.3.3 Jäsenvaltioiden sisäinen hallinto

Tehokas keskinäinen avunanto edellyttää kaikkien kansallisten viranomaisten mahdollisuuksia käyttää viestintäjärjestelmää. Tästä huolimatta tarvitaan jonkinlaista välittäjää, joka seuraa pyyntöjä ja jakaa niitä. Komissio aikoo ehdottaa jäsenvaltioille asetuksessa N:o (ETY) 218/92¹⁵ tarkoitettujen hallinnollisen yhteistyön alan yhteyksistä vastaavien keskustoimistojen (Central Liaison Office, CLO) nimeämistä toimivaltaisiksi viranomaisiksi myös arvonlisäveron perintään liittyvissä asioissa. Näissä toimistoissa työskentelee jo useita keskinäiseen avunantoon perehtyneitä virkamiehiä.

¹³ Tätä järjestelmää ei voitaisi soveltaa muihin kuin arvonlisäveroon ja valmisteveroihin liittyviin saataviin (kuten välittömiin veroihin tai tulleihin).

¹⁴ Tätä ei myöskään sovellettaisi muihin kuin arvonlisävero- tai valmisteveroon liittyviin saataviin.

¹⁵ Neuvoston asetus (ETY) N:o 218/92, annettu 27 päivänä tammikuuta 1992, hallinnollisesta yhteistyöstä välillisen verotuksen (ALV) alalla, EYVL L 24, 1.2.1992, s. 1.

3.4 Kansallisten perintävaltuuksien lähentäminen

Tärkein kansallisten valtuuksien lähentämisen tarve liittyy tullihallintoon. Komissio tekee lähiaikoina ehdotuksia kansallisten täytäntöönpanosäädösten yhtenäistämiseksi. Uusi yhteinen arvonlisäverojärjestelmä saattaa edellyttää kansallisten perintävaltuuksien lähentämistä siirtymäajan järjestelmää enemmän. Komissio ehdottaa tarvittavia muutoksia yhteisön arvonlisäverosäännöstöön uutta arvonlisäverojärjestelmää koskevan työohjelmansa neljännessä vaiheessa.

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVIKSI

keskinäisestä avunannosta Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston rahoitusjärjestelmään kuuluvista toimista aiheutuvien saatavien sekä maatalousmaksujen ja tullien perinnässä sekä arvonlisäverosta annetun neuvoston direktiivin 76/308/ETY muuttamisesta

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 100 a artiklan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen¹⁶,

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon¹⁷,

noudattavat perustamissopimuksen 189 b artiklassa määrättyä menettelyä¹⁸,

sekä katsovat, että

neuvoston direktiivin 76/308/ETY¹⁹, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisasiakirjalla, mukaisia keskinäisen avunannon nykyisiä perintäjärjestelyjä on muutettava, jotta niiden avulla voitaisiin vastata yhteisön ja jäsenvaltioiden taloudellisiin etuihin ja sisämarkkinoihin kohdistuvien petosten kasvavaan uhkaan,

jäsenvaltioiden taloudellisten etujen ja sisämarkkinoiden puolueettomuuden parempi turvaaminen edellyttää tiettyihin tulo- ja varallisuusveroihin liittyvien saatavien sisällyttämistä direktiivissä tarkoitetun keskinäisen avunannon soveltamisalaan,

perintäpyynnön kohteena olevia saatavia on käsiteltävä sen viranomaisen, jolle pyyntö osoitetaan, kotipaikkajäsenvaltion saatavina, mutta niitä ei saa asettaa etuoikeutettuun asemaan kyseisen jäsenvaltion vastaaviin saataviin nähden,

perintäpyynnön kohteena olevien saatavien perinnän tehostamiseksi saatavien perinnän mahdollistavaa asiakirjaa on käsiteltävä sen viranomaisen, jolle pyyntö osoitetaan, kotipaikkajäsenvaltion asiakirjana,

jäsenvaltioiden keskinäistä avunantoa olisi edistettävä perintäasioissa lisäämällä tapauskohtaisesti keskinäiseen avunantoon kiinteästi kuuluvien molemminpuolisten taloudellisten etujen avoimuutta, ja

tämän vuoksi direktiiviä 76/308/ETY olisi muutettava,

¹⁶ EYVL C

¹⁷ EYVL C

¹⁸ EYVL C

¹⁹ EYVL L 73, 19.3.1976, s. 18.

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Muutetaan direktiivi 76/308/ETY seuraavasti:

1. Korvataan nimi seuraavasti:

”Neuvoston direktiivi 76/308/ETY, annettu 15 päivänä maaliskuuta 1976, keskinäisestä avunannosta Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston rahoitusjärjestelmän toimia koskevien saatavien, tiettyjen maksujen, verojen ja muiden toimenpiteiden perinnässä”.

2. Korvataan 2 artikla seuraavasti:

”2 artikla

1. Tätä direktiiviä sovelletaan kaikkiin saataviin, jotka liittyvät:

- a) hyvityksiin, interventioihin ja muihin toimenpiteisiin, jotka kuuluvat Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston koko tai osittaiseen rahoitusjärjestelmään, mukaan lukien näiden toimien yhteydessä perittävät summat
- b) sokerialan yhteisen markkinajärjestelyn maksuihin
- c) tuontimaksuihin
- d) vientimaksuihin
- e) arvonlisäveroon
- f) valmisteveroihin:
 - tupakkatuotteiden
 - alkoholin ja alkoholijuomien ja
 - kivennäisöljyjen valmisteverot
- g) tulo- ja varallisuusveroihin
- h) korkoihin ja rangaistusmaksuihin sekä sakkoihin ja a–g alakohdassa tarkoitettujen saatavien perintään liittyviin kuluihin.

2. Jäljempänä 4, 5 ja 6 artiklaa saa soveltaa ainoastaan enintään kolme vuotta vanhoihin saataviin; tämä kolmen vuoden määräaika alkaa avunantoa pyytäneen viranomaisen kotipaikkajäsenvaltiossa voimassa olevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaisesta saatavien syntymispäivästä ja päättyy pyynnön tekemispäivään. Jos saatava kiistetään, näitä artikloja saadaan kuitenkin soveltaa ainoastaan saataviin, jotka ovat enintään kolme vuotta vanhoja, alkaen siitä, kun saatavaa ei enää voi moittia.”

3. Lisätään 3 artiklaan seuraavat luetelmakohdat:

- “-- ‘tuontimaksuilla’ tullimaksuja ja vaikutuksiltaan vastaavia tuonnin maksuja, maatalousmaksuja ja muita tuontimaksuja, jotka on vahvistettu yhteisen maatalouspolitiikan tai tiettyihin maataloustuotteista jalostettuihin tuotteisiin sovellettavien erityisjärjestelyjen puitteissa,
- ‘vientimaksuilla’ tullimaksuja ja vaikutuksiltaan vastaavia viennin maksuja, maatalousmaksuja ja muita vientimaksuja, jotka vahvistetaan yhteisen maatalouspolitiikan tai tiettyihin maataloustuotteista jalostettuihin tuotteisiin sovellettavien erityisjärjestelyjen puitteissa,
- ‘tulo- ja varallisuusveroilla’ veroja, jotka luetellaan neuvoston direktiivin 77/799/ETY* 1 artiklan 3 kohdassa ja joita tarkoitetaan saman direktiivin 1 artiklan 4 kohdassa.

* EYVL L 336, 27.12.1977, s. 15.”

4. Muutetaan 4 artikla seuraavasti:

- a) Korvataan 2 kohdassa ilmaisu ‘nimi ja osoite’ ilmaisulla ‘nimi, osoite ja muu asiaa koskeva tunnistamista koskeva tieto’,
- b) Poistetaan 3 kohdan b alakohta.

5. Korvataan 5 artiklan 2 kohdassa ilmaisu ‘nimi ja osoite’ ilmaisulla ‘nimi, osoite ja muu asiaa koskeva tunnistamista koskeva tieto’.

6. Muutetaan 7 artikla seuraavasti:

- a) Muutetaan 2 kohta seuraavasti:
 - i) Lisätään a alakohtaan seuraava: “, lukuun ottamatta tapauksia, joihin sovelletaan 12 artiklan 2 kohtaa”.

- ii) Korvataan b alakohta seuraavasti:

- “b) avunantoa pyytävä viranomais on käynnistänyt ja saattanut päätökseen kotipaikkajäsenvaltiossa tarkoituksenmukaiset perintämenettelyt, jollaisia voidaan käyttää 1 kohdassa tarkoitetun asiakirjan perusteella, eivätkä toteutetut toimenpiteet ole johtaneet saatavan maksuun kokonaan.”

- b) Korvataan 3 ja 4 kohta seuraavasti:

- “3. Perintäpyynnössä on mainittava

- a) asianomaisen henkilön nimi, osoite ja kaikki muu asiaa koskeva tunnistamista koskeva tieto

- b) avunantoa pyytäneen viranomaisen nimi, osoite ja kaikki muu asiaa koskeva tunnistamista koskeva tieto
- c) viittaus saatavien perinnän mahdollistavaan asiakirjaan, joka on annettu avunantoa pyytäneen viranomaisen kotipaikkajäsenvaltiossa
- d) saatavan laji ja määrä, mukaan lukien pääoma, korko ja muut rangaistusmaksut, sakot ja kulut esitettynä kummankin viranomaisen kotipaikkajäsenvaltioiden valuuttoina
- e) päivämäärä, jolloin avunantoa pyytänyt viranomainen ja/tai viranomainen, jolle pyyntö on osoitettu, on antanut vaateen saatavasta tiedoksi asianomaiselle
- f) päivämäärä, josta lukien saatavien pakkotäytäntöönpano on mahdollinen avunantoa pyytäneen viranomaisen kotipaikkajäsenvaltiossa voimassa olevan lainsäädännön mukaisesti
- g) korvauksena maksettava prosenttimäärä 18 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukaisesti
- h) muut asiaa koskevat tiedot.

Lisäksi perintäpyynnössä on ilmoitettava pyynnön päivämäärään mennessä kertynyt kiinteä korko sekä lisäkorko, joka määräytyy perinnän ajankohdan perusteella. Jotta viranomainen, jolle pyyntö on osoitettu, voisi laskea tämän lisäkoron määrän, pyynnössä on ilmoitettava korkokanta ja laskutapa, joiden avulla viranomainen, jolle pyyntö on osoitettu, voi määrittää pyynnön lähettämispäivän jälkeen kertyneen koron siihen saakka, jolloin saatavat peritään velalliselta.

- 4. Perintäpyynnössä vahvistetaan, että 2 kohdassa tarkoitetut edellytykset ovat täyttyneet.”

7. Korvataan 8 artikla seuraavasti:

“8 artikla

Vaateen mahdollistava asiakirja tunnustetaan suoraan ja ilman eri toimenpidettä käsitellään vaateen perinnän mahdollistavana asiakirjana.”

8. Muutetaan 9 artikla seuraavasti:

- a) Lisätään 1 kohtaan seuraava virke:

”Viranomainen, jolle pyyntö osoitetaan, siirtää perimänsä saatavan täysimääräisenä avunantoa pyytäneelle viranomaiselle.”

b) Muutetaan b kohta seuraavasti:

- i) Korvataan ensimmäisen alakohdan toisessa virkkeessä ilmaisu "on siirrettävä" ilmaisulla "on myös siirrettävä".
- ii) Poistetaan toinen alakohta.

9. Korvataan 10 artikla seuraavasti:

"10 artikla

Perittävillä saatavilla ei saa olla etuoikeuksia vastaaviin jäsenvaltion saataviin nähden sen viranomaisen, jolle pyyntö osoitetaan kotipaikkajäsenvaltiossa."

10. (Ei koske suomenkielistä toisintoa.)

11. Muutetaan 12 artiklan 2 kohta seuraavasti:

- a) Lisätään ensimmäiseen virkkeeseen ilmaisu ", jollei avunantoa pyytänyt viranomainen vaadi muuta toisen alakohdan mukaisesti."
- b) Lisätään alakohta seuraavasti:

"Jos avunantoa pyytänyt viranomainen toteaa, että saatavat on kiistetty perusteettomasti, se voi vaatia viranomaista, jolle pyyntö osoitetaan, perimään saatavat. Jos asia päätetään myöhemmin velallisen hyväksi, avunantoa pyytänyt viranomainen on velvollinen maksamaan takaisin perityt summat ja kaikki sen viranomaisen, jolle pyyntö osoitetaan, kotipaikkajäsenvaltion voimassa olevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaiset korvaukset."

12. Poistetaan 14 artikla.

13. Korvataan 17 artiklassa oleva ilmaisu 'ja niiden liitteisiin' ilmaisulla 'saatavien perinnän mahdollistavaan asiakirjaan ja muihin asiaa koskeviin asiakirjoihin'.

14. Korvataan 18 artikla seuraavasti:

"18 artikla

- 1. Viranomainen, jolle pyyntö on osoitettu, perii asianomaiselta henkilöltä kaikki viranomaiselle välittömästi perinnästä koituneet kulut sen viranomaisen, jolle pyyntö on osoitettu, kotipaikkajäsenvaltion vastaaviin saataviin sovellettavien voimassa olevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaisesti.
- 2. Avunantoa pyytänyt viranomainen korvaa joulukuun 31 päivään 2004 asti toisen alakohdan mukaisesti kaikki saatavien osittaiseen tai täysimääräiseen perimiseen johtaneesta keskinäisestä avusta sille viranomaiselle, jolle pyyntö osoitetaan, aiheutuvat kulut 1 kohdassa mainittuja kuluja lukuunottamatta.

- Avunantoa pyytäneen viranomaisen on maksettava sille viranomaiselle, jolle pyyntö osoitetaan, perittyjen saatavien tilityksen yhteydessä summa, joka on suurempi kuin 0,1 prosenttia sen viranomaisen, jolle pyyntö on osoitettu, perimästä ja tilittämästä saatavasta. Avunantoa pyytänyt viranomainen ilmoittaa prosenttiosuuden perintäpyynnössä.
3. Jäsenvaltiot luopuvat 1 päivästä tammikuuta 2005 kaikista kulujen korvaamiseen liittyvistä saatavista, joita niillä on toisiltaan tämän direktiivin nojalla annetun keskinäisen avunannon seurauksena.
4. Avunantoa pyytäneen viranomaisen kotipaikkajäsenvaltion on korvattava sen viranomaisen, jolle pyyntö on osoitettu, kotipaikkajäsenvaltiolle kaikki kulut ja tappiot, joita aiheutuu perusteettomista toimista saatavien olemassaolon ja avunantoa pyytäneen viranomaisen lähettämän asiakirjan pätevyyden osalta.”
15. Korvataan 22 artiklan 1 kohta seuraavasti:

“1. Yksityiskohtaiset säännöt 4 artiklan 2 ja 4 kohdan, 5 artiklan 2 ja 3 kohdan, 7, 8, 9, 11 artiklan, 12 artiklan 1 ja 2 kohdan, 18 artiklan 2 kohdan sekä 25 artiklan soveltamisesta sekä viranomaisten välisen tiedonvaihdon keinoista, valuuttojen muuntamisesta, perittyjen summien siirroista ja avunantopyynnön aiheuttavien saatavien vähimmäissumman vahvistamisesta annetaan tämän artiklan 2 ja 3 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen.”

16. Lisätään 25 artiklaan kohta seuraavasti:

“Jokaisen jäsenvaltion on ilmoitettava komissiolle vuosittain, montako tietojensaantipyyntöä, ilmoitus- ja perintäpyyntöä ne ovat lähettäneet ja saaneet kunakin vuonna, niihin liittyvät rahamäärät ja perityt saatavat, saatavat, joita todennäköisesti ei saada perittyä sekä näiden toimien toteuttamiseen kulunut aika. Komissio antaa Euroopan parlamentille ja neuvostolle joka toinen vuosi kertomuksen järjestelmän käytöstä ja sen tuloksista.”

2 artikla

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 31 päivänä joulukuuta 1999. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.
- Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niitä virallisesti julkaistaessa niihin on liitettävä viittaus tähän direktiiviin. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.
2. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset sekä vastaavuustaulukko tämän direktiivin säännöksistä ja annetuista kansallisista säännöksistä.

3 artikla

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

4 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

Euroopan parlamentin puolesta

puhemies

Neuvoston puolesta

puheenjohtaja

Rahoitusselvitys

l'hdotetun direktiivin hyväksyminen ei vaikuta kielteisesti yhteisön omien varojen perimiseen. Avunantoa pyytäneen jäsenvaltion sille jäsenvaltiolle, jolle pyyntö on osoitettu, maksama prosenttimääräinen korvaus menestyksekkäästi peritystä saatavasta (ks. 18 artikla) ei muuta tulojen jakoa jäsenvaltioiden välillä. Direktiivin 9 artiklan 1 kohdan mukaan sen viranomaisen, jolle pyyntö osoitetaan, on siirrettävä perimänsä saatava kokonaisuudessaan avunantoa pyytäneelle viranomaiselle ja se otetaan myöhemmin huomioon avunantoa pyytäneen viranomaisen kotipaikkajäsenvaltion omien varojen määrittämisessä.

Tämän direktiivin tarkoitus on lujittaa keskinäistä avunantoa saatavien perinnässä ja näin ollen lisätä sen soveltamisalaan kuuluvien perittyjen verojen ja maksujen määrää. Tämä vaikuttaa suotuisasti yhteisön talousarvioon, joskaan täsmällisiä määrällisiä vaikutuksia ei tiedetä.

ISSN 1024-4492

KOM(98) 364 lopullinen

ASIAKIRJAT

FI

09 03 02 06

Luettelonumero : CB-CO-98-400-FI-C

ISBN 92-78-37332-X

Euroopan yhteisöjen virallisten julkaisujen toimisto

L-2985 Luxembourg

81